

Други страни в производството: Европейска комисия, Унгария, Република Гърция, Румъния и Словашката република

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите искат от Съда:

- да отмени решението на Общия съд, постановено на 10 май 2016 г. по дело T-529/13, и на основание 61 от Статута на Съда на Европейския съюз,
- като главно искане, да отмени Решение С (2013) 4975 окончателен на Европейската комисия от 25 юли 2013 г., с което е отказана регистрацията на спорното предложение и чиято отмяна искат жалбоподателите с първоначалната си жалба, и да постанови окончателно решение по спора.
- при условията на евентуалност, ако Съдът приеме, че етапът на производството не му позволява да реши спора, да върне делото на Общия съд, който да се произнесе по него; и
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателите излагат следните основания:

1. Първото основание е изведено от нарушение на член 47 от Хартата и член 92, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, по-специално като се има предвид неизпълнението на задължението за уведомяване за доказателствената тежест, тъй като според жалбоподателите преди да постанови решението Общият съд не уведомил страните по делото, че разглежда като фактически въпроси, във връзка с които трябва да извърши доказване в производството, обстоятелството, че прилагането на политиката на сближаване на Съюза, както от Съюза, така и от държавите членки, застрашава специфичните особености на регионите с национални малцинства и че специфичните етнически, културни, религиозни или езикови особености на регионите с национални малцинства биха могли да се считат за сериозни и постоянни неблагоприятни демографски условия по смисъла на член 174, трета алинея ДФЕС.
2. Второто основание е изведено от нарушение на член 11, параграф 4 ДЕС и член 4, параграф 2, буква б) от Регламента относно европейската гражданска инициатива⁽¹⁾, тъй като според жалбоподателите европейската гражданска инициатива, която е предмета на спора, е в съответствие с разпоредбите на член 11, параграф 4 ДЕС, тъй като организаторите я представят по въпрос, за който считат, че за целите на прилагането на Договорите е необходим юридически акт на Съюза, и Европейската комисия разполага с компетентност, за да направи съответното предложение. Освен това жалбоподателите твърдят, че Комисията може да откаже регистрацията на предложение за гражданска инициатива поради липса на компетентност само ако тази липса на компетентност е явна.
3. Третото основание е изведено от нарушение на член 4, параграф 3, буква в) ДФЕС и член 174 ДФЕС, тъй като в член 174, трета алинея ДФЕС примерно се посочват обстоятелствата, предполагащи наличие на сериозни и постоянни неблагоприятни природни или демографски условия, поради които политиката на сближаване на Съюза трябва да обърне „специално внимание“ на даден регион.
4. Четвъртото основание е изведено от нарушение на член 7 ДФЕС, член 167 ДФЕС, член 3, параграф 3 ДЕС, член 22 от Хартата и разпоредбите от Договорите относно забраната на дискриминация, тъй като европейската гражданска инициатива, която е предмета на спора, благоприятства посочената в член 7 ДФЕС съгласуваност между различните политики и действията на Съюза, насърчавайки отчитането в политиката на сближаване на културното многообразие и неговото запазване.

⁽¹⁾ Регламент (ЕС) № 211/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно гражданската инициатива (ОВ L 65, 2011 г., стр. 1).

Преюдициално запитване от Conseil d'État (Франция), постъпило на 28 юли 2016 г. — Ministre des finances et des comptes publics/Marc Lassus

(Дело C-421/16)

(2016/C 392/12)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподател: *Ministre des finances et des comptes publics*

Отговорник: *Marc Lassus*

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли цитираните по-горе разпоредби на член 8 от Директива 90/434/ЕИО от 23 юли 1990 г. ⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че в случай на сделка по замяна на ценни книжа в приложното поле на Директивата забраняват механизма за отлагане на облагането, който в дерогация от правилото, че правопораждащият факт за облагане на капиталовата печалба настъпва в годината на възникването ѝ, предвижда по повод сделката за замяна на ценни книжа капиталовата печалба да бъде установена и определена по размер при замяната и да бъде обложена в годината, през която настъпва събитието, което прекратява отлагането на облагането, каквото по-специално може да бъде прехвърлянето на получените при замяната ценни книжа?
- 2) Ако се приеме, че капиталовата печалба при замяна на ценни книжа е облагаема, може ли данъкът да бъде наложен от държавата, която е имала правомощието да я обложи в момента на сделката за замяна, макар прехвърлянето на получените при тази замяна ценни книжа да е в данъчните правомощия на друга държава членка?
- 3) Ако на предходните въпроси бъде даден отговор, че Директивата допуска капиталовата печалба вследствие на замяна на ценни книжа да бъде обложена в момента на последващото прехвърляне на получените при замяната ценни книжа, включително когато двете сделки не попадат в данъчните правомощия на една и съща държава членка, може ли държавата членка, в която облагането на капиталовата печалба при замяната е отложено, да обложи при прехвърлянето отложената капиталова печалба при условията на приложимата двустранна данъчна спогодба, без да вземе предвид резултата при прехвърлянето, когато този резултат е капиталова загуба? Този въпрос се поставя както от гледна точка на Директивата от 23 юли 1990 г., така и от гледна точка на свободата на установяване, гарантирана от член 43 от Договора за създаване на Европейската общност, понастоящем член 49 от Договора за функционирането на Европейския съюз, доколкото данъчнозадължено лице, което е местно лице на Франция по време на сделката за замяна и по време на сделката за прехвърляне на ценните книжа, може да се възползва от приспадането на капиталовата загуба при прехвърлянето при условията, припомнени в точка 4 от настоящото решение.
- 4) Ако на въпрос 3 бъде даден отговор, че капиталовата загуба при прехвърляне на получените при замяната ценни книжа следва да бъде взета предвид, трябва ли държавата членка, в която е възникнала капиталовата печалба при замяната, да приспадне капиталовата загуба при прехвърлянето от капиталовата печалба, или трябва, доколкото прехвърлянето не попада в нейните данъчни правомощия, да се откаже от облагане на капиталовата печалба при замяната?
- 5) Ако на въпрос 4 бъде даден отговор, че капиталовата загуба при прехвърлянето следва да бъде приспадната от капиталовата печалба при замяната, каква цена на придобиване на прехвърлените ценни книжа следва да се вземе предвид при изчисляване на тази капиталова загуба при прехвърлянето? Трябва ли, по-специално, като единична цена на придобиване на прехвърлените ценни книжа да се приеме общата стойност на ценните книжа на дружеството, получени при замяната, посочена в декларацията за капиталовата печалба, разделена на броя на тези ценни книжа, получени при замяната, или следва да се определи среднопретеглена цена на придобиване, като се вземат предвид и сделките след замяната, като други придобивания или безвъзмездно разпределени ценни книжа на същото дружество?

⁽¹⁾ Директива 90/434/ЕИО на Съвета от 23 юли 1990 година относно общата система за данъчно облагане, приложима спрямо сливанията, разделянията, прехвърлянията на активи и замените на акции по отношение на дружества от различни държави членки (ОВ L 225, 1990 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 92).

Преюдициално запитване от *Sąd Okręgowy w Łodzi* (Полша), постъпило на 2 август 2016 г. —
Małgorzata Ciupa и др./*II Szpitalowi Miejskiemu im. L. Rydygiera w Łodzi*, понастоящем *Szpital
Ginekologiczno-Położniczy im dr L. Rydygiera Sp. z o.o. w Łodzi*

(Дело С-429/16)

(2016/С 392/13)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Sąd Okręgowy w Łodzi